

naznačeném směru zůstalo řízení neúplným, pročez slušelo naříkané rozhodnutí pro vady řízení zrušiti.

Ke stížnosti na to, že naříkané rozhodnutí zrušuje usnesený a schválený prodej dílců stavební parcely čís. kat. 724/39, ale nerozhoduje o tom, co se má státi s částí čís. kat. 723/2 ve výměře kolem 32 m², nedostává se stěžovatelce legitimace. Neboť tato výtká stížnosti k ničemu jinému nesměruje, nežli k tomu, aby žalovaný úřad i stran té části pozemku použil dozorčího práva svého, stran kteréž v naříkaném rozhodnutí tak neučinil nebo učiniti opomenul. Na úřední výkon dozorčího práva příslušejícího úřadům nemá však strana nijakého subjektivního nároku.

Č. 141.

Administrativní řízení: Vyřídila-li zemská vyživovací komise pouhou urgenci strany mylně jako by šlo o odvolání, jest rozhodnutí její vadné po rozumu § 6, odst. 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 23. června 1919 č. 2984.)

Prejudikatura: nález č. 33 této Sbírky.

Věc: Anna Nováková v Holetíně proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Dne 27. července 1914 byl k aktivní službě vojenské povolán rolnický syn Václav Novák a byl pak jeho rodičům Ignáci a Anně Novákovým podle rozhodnutí okresní vyživovací komise v Chrudimi ze dne 15. října 1914 čís. 3114/2 vyplácen od 1. října 1915 vyživovací příspěvek denních 85 h. Když žádost o zvýšení tohoto příspěvku byla rozhodnutím ze dne 22. listopadu 1916 č. 3114/2 zamítnuta, domáhali se rodiče povolaného v několika podáních toho, aby jim byl přiznán vyživovací příspěvek již ode dne 27. července 1914 a vyživovací příspěvek od 1. října 1915 aby byl zvýšen.

Okresní vyživovací komise poukázala platebním archem ze dne 22. října 1917 čís. 3114 Ignáci Novákovi od 1. srpna 1917 vyživovací příspěvek ve výši 1 K 60 h, rozhodnutím ze dne 28. května 1918 čís. 3114/4 pak zamítla nárok Anny Novákové na vyživovací příspěvek jak pro dobu před 1. říjnem 1915, tak i pro dobu po 1. srpnu 1917. Toto rozhodnutí bylo dle zpátečního lístku doručeno Anně Novákové dne 4. června 1918. —

Dne 14. září 1918 došlo okresní vyživovací komisi podání Ignáce a Anny Novákových, datované dnem 30. srpna 1918 a adresované zemské vyživovací komisi v Praze. Manželé Novákovi v něm tvrdí, že proti platebnímu archu, kterým byl pro ně vyměřen vyživovací příspěvek částkou 1 K 60 h, podali odvolání, že pak bezvýsledně prosili o vyřízení a že se domáhají toho, aby zemská vyživovací komise o odvolání rozhodla. Dokazují v podání také důvodnost svých nároků. Zemská vyživovací komise vydala dne 26. února 1919 pod čís. 41.907/2 A ai 1918 rozhodnutí adresované Anně Novákové toho obsahu, že její odvolání z roz-

hodnutí okresní vyživovací komise ze dne 28. května 1918 čís. 3114 se zamítá jako nepřipustné, poněvadž podáno bylo po uplynutí 60t denní lhůty stanovené § 7 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.

Proti tomuto rozhodnutí obrací se stížnost Anny Novákové, která v ní tvrdí, že o svém nároku na vyživovací příspěvek nedostala dosud jiného vyřízení než naříkaného rozhodnutí a dovozujíc oprávněnost nároku svého navrhuje zrušení naříkaného rozhodnutí pro nezákonnost.

Nejvyšší správní soud vycházel při svém nálezu z těchto úvah:

Podání ze dne 30. srpna 1918, jež dne 14. září 1918 došlo k okresní vyživovací komisi, jest dle svého obsahu urgencí, adresovanou a zaslanou zemské vyživovací komisi. Ignác a Anna Novákoví domáhají se v něm vyřízení odvolání podaného prý proti platebnímu archu, jenž vyměřil odvolatelům od 1. srpna 1917 vyživovací příspěvek denně 1 K 60 h. Není v něm nejmenší zmínky o tom, že Anna Nováková potírá jím rozhodnutí okresní vyživovací komise ze dne 28. května 1918 čís. 3114/4. Naříkané rozhodnutí vyřídilo toto podání manželů Novákových jako odvolání Anny Novákové z rozhodnutí okresní vyživovací komise ze dne 28. května 1918 čís. 3114/4. Rozhodnutí jest v tom směru v odporu se spisy, jeví se jako vyřízení opravného prostředku, který de facto podán nebyl, a bylo je proto dle § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 142.

Domovské právo: Dobrovolné vzdání z obce pobytu nelze jen tehdy považovati za přerušení pobytu zakládajícího nárok na přijetí do svazku domovského, když úmysl podržeti bydliště v obci dosavadního pobytu je v době odchodu patrný z určitých na venek zjevných okolností.

(Nález ze dne 24. června 1919 č. 3161.)

Prejudikatura: srovň. víd. nál. ze dne 18. července 1917 č. 19.352, Budw. č. 11.902 A a ze dne 27. února 1918 č. 3079, Budw. č. 12.049 A.

Věc: Obec Mladá Vožice proti býv. c. k. ministerstvu vnitra ve Vídni o domovské právo Jana Koblice.

Výrok: Stížnost se zanáá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím bylo vyřčeno, že Jan Koblic, příslušník obce Mladé Vožice, nenabyl domovského práva v obci Blánici dle § 2 zákona ze dne 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., poněvadž dosáhnul svéprávnosti po 10 let nepřetržitě se v této obci nezdržoval a tudíž nejsou splněny podmínky pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského. Výrok ten odůvodněn tím, že Jan Koblic v 10leté době počítané od 16. dubna 1901 do 18. dubna 1911 pobyt svůj v Blánici přerušoval, nemaje úmyslu stále bydliště své tam podržeti, neboť vyrovnáv se se svými zaměstnavateli odcházal z řečené obce s veškerým svým šatstvem i s čelední knížkou, aby hledal jinde práci a jinde přebýval.

Stížnost podaná k tomuto soudu proti naříkanému rozhodnutí popírá správnost těchto důvodů, poněvadž není možno z výpovědí zaměstna-